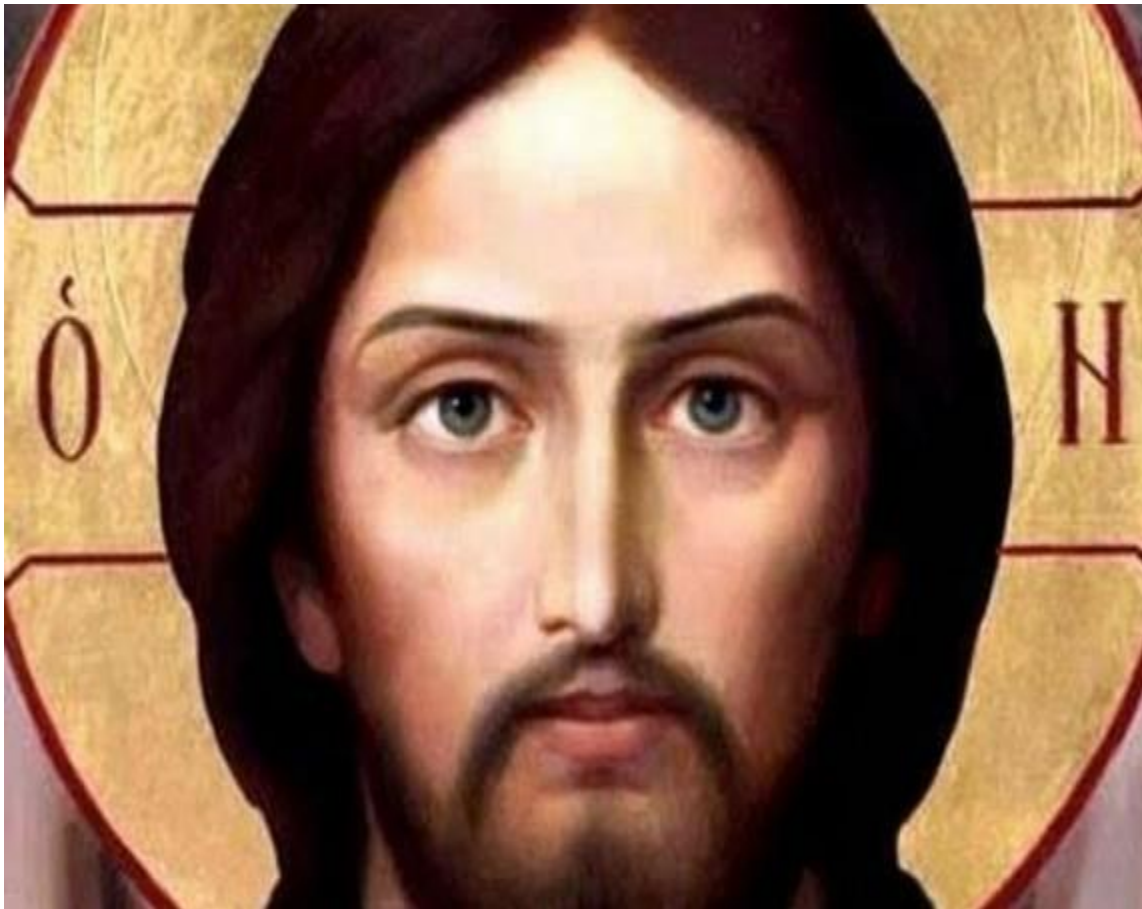

Αρετή μας ο Χριστός.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ο χορτάτος τι να φάει και τι να γευθεί; Δεν μπορεί να καταλάβει τίποτε· είναι μπουχτισμένος. Ενώ ο πεινασμένος θα εκτιμήσει καλά-καλά το καθετί: Και το ψωμάκι τι αξία έχει και τι γεύση έχει και το παξιμαδάκι και την καλύτερη τροφή και την άλλη την πιο καλή.

Εμείς τώρα πηγαίνουμε στον Θεό χορτασμένοι, δηλαδή με τον όγκο αυτό που έχουμε, ότι κάτι είμαστε. Κατ' αρχήν έχουμε τα πάθη· και άμα δεν μετανοήσεις για τα πάθη σου, για τις αμαρτίες σου, για τις αδυναμίες σου, αυτά είναι ένας όγκος μέσα σου, που σε κάνουν να είσαι χορτασμένος.

Αλλά και η όλη πεποίθηση που έχουμε πως κάτι είμαστε και κάτι κάναμε και το ότι πολλές φορές καμαρώνουμε πως τόσα χρόνια παρακολουθούμε τούτο κι εκείνο, τόσα χρόνια κάνουμε τούτο κι εκείνο, τόσα χρόνια είμαστε στον αγώνα τον χριστιανικό, όλα αυτά μας κάνουν να είμαστε φουσκωμένοι, γεμάτοι και χορτασμένοι.

Πού να βρεις έπειτα τη χάρη του Θεού και πού να την αντιληφθείς και να την καταλάβεις και πού να τη γευθείς; Δεν γίνεται έτσι αρχή.

Δεν μπορεί ο χριστιανός να βάλει αρχή, εάν δεν αδειάσει πρώτα. Και αδειάζει με τη μετάνοια. Ό,τι και να έχεις κάνει, άμα μετανοήσεις αληθινά, αδειάζεις.

Έχουμε πει, ιδιαίτερα στη σύναξη των νέων, ότι και οι τύψεις και όλα αυτά τα πράγματα που έχει κανείς, από τα οποία τόσο πολύ παιδεύονται οι άνθρωποι, είναι εμπόδιο. Άλλοι, θέλουν δεν θέλουν, έχουν τύψεις. Άλλοι βέβαια δεν έχουν καμιά συναίσθηση και δεν καταλαβαίνουν. Άλλοι απωθούν τις τύψεις, και είναι η ζωή δράμα.

Πού να βρεις άνθρωπο εσωτερικά λυτρωμένο, ευτυχισμένο, φωτισμένο, που τον έχει γλυκάνει η χάρη του Θεού; Πού να βρεις τέτοιο άνθρωπο; Τα δικά του έχει ο καθένας.

Φορτωμένοι λοιπόν οι άνθρωποι με τύψεις. Και πώς θα τακτοποιηθούν οι τύψεις; Όταν μετανοήσει ο άνθρωπος, δεν έχει τύψεις. Εξαφανίζονται όλα αυτά, διότι όλα τα αναλαμβάνει ο Κύριος.

Το δύσκολο είναι, όταν εσύ αναλαμβάνεις να τακτοποιήσεις τον εαυτό σου. Πώς θα τον τακτοποιήσεις; Και αν νομίσεις ότι τον τακτοποίησες, τον ψευδοτακτοποίησες. Έκανες λάθος μεγάλο. Εξαπάτησες τον εαυτό σου, αν νομίζεις ότι εσύ τον τακτοποίησες με το να σκεφτείς έτσι ή έτσι.

Μόνο αν σε τακτοποιήσει ο Θεός είσαι τακτοποιημένος. Και ο Θεός όντως σε τακτοποιεί. Δεν αρνείται να το κάνει, εάν εσύ μετανοήσεις, εάν επιστρέψεις σ' αυτόν με μετάνοια, εάν έχεις το κουράγιο, όπως έκαναν όλοι οι άγιοι, να σταθείς ενώπιον του Θεού σαν τώρα να αρχίζεις τη ζωή.

Να μη διστάσεις να δεις όλη την αρνητική πραγματικότητα, τη μέχρι τώρα αρνητική πραγματικότητα. Να κατηγορήσεις τον εαυτό σου, να τον καταδικάσεις, να μη διστάσεις να πεις ότι η ευθύνη είναι δική σου, να μετανοήσεις, να ζητήσεις συγχώρηση. Μετά σε τακτοποιεί ο Θεός· σε αναλαμβάνει και σε τακτοποιεί.

Δεν ξέρω πόσο γίνομαι κατανοητός σ' αυτό το θέμα. Νομίζω δηλαδή ότι σαν να είμαστε σε άλλη συχνότητα. Μόλις φτάσουμε σ' αυτό το σημείο, οι άνθρωποι δεν μπορούν μετά να παρακολουθήσουν, δεν μπορούν να καταλάβουν.

Αυτά τα έχουμε πει και κατά διαφορετικό τρόπο: Εάν έχεις μέσα σου καθαρότητα, αυτή η καθαρότητα είναι του Χριστού· δεν είναι δική σου. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να γίνει καθαρός. Τελείωσε. Δεν είναι παιχνίδια εδώ.

Οι πρωτόπλαστοι μία φορά αμάρτησαν, και τέλειωσε. Κι εσύ αμάρτησες; Τέλειωσε. Είσαι αμαρτωλός. Δεν θα γίνεις ποτέ καθαρός, εάν δεν έρθει μέσα σου η καθαρότητα του Χριστού, η αρετή του Χριστού, εάν δηλαδή δεν έρθει μέσα σου ο Χριστός.

Μην πασχίζεις, άνθρωπέ μου, μην πασχίζεις να έχεις αρετή χωρίς Χριστό. Και αν τυχόν θα έχεις ένα κάτι, δεν θα είναι τίποτε αυτό. Αρετή μας είναι ο Χριστός. Αγιασμός μας είναι ο Χριστός. Σωτηρία μας είναι ο Χριστός.

Έτσι και με το θέμα της μετανοίας. Όταν μετανοήσεις και αφεθείς στον Χριστό, είναι πλέον θέμα του Χριστού. Δεν είναι δικό σου θέμα η τακτοποίηση της ψυχής σου, η τακτοποίηση των αμαρτιών σου. Ξενοιάζεις εντελώς, γιατί δεν είναι δικό σου θέμα· είναι δικό του. Και το έχει πει ότι το κάνει, ότι σε συγχωρεί. «Το αίμα Ιησού Χριστού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας» (Α΄ Ιω. 1:7). Το αίμα του Ιησού Χριστού όμως· όχι το αίμα το δικό μας ή ο κόπος ο δικός μας ή η δική μας η όποια προσπάθεια.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Συνάξεις Δωδεκαημέρου”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, β΄ έκδ. 2016, σελ. 361.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>